

**АЛАН
ГЛІНН**



КРИВАВА ЗЕМЛЯ

РОМАН

**ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2015**

Розділ перший

Те, як б'ється його серце — швидкість ударів та їх інтенсивність, — це щось нереальне, це схоже на відбійний молоток, що вгризається в скелясту породу. Він кладе руку на груди і чекає прислухаючись. Пульс та його сила, напевне, вже наблизилися до порогу витривалості серця будь-якої людини, бо серце — це, зрештою, просто орган, такий собі насос, темно-червоний вологий шматок м'яса, що працює, ясна річ, безупинно... але це аж ніяк не означає, що серце є невразливим та незнищеним.

Його можна підганяти, але не дуже.

Дивна річ, але в цей момент він насправді не робить нічого — не ішачить на роботі, не сопе натужно зверху на якійсь молодиці, ні від кого не тікає і не бере безпосередньої участі у бойових діях. Що він робить? Та просто сидить собі в пасажирському кріслі всюдихода поруч зі спокійним та незворушним, як удав, вилупком собачим. Такого відморожено-байдужого типа, як цей, він зустрів уперше в житті. Вони — колишні військовики, він та сидень поруч; на перший погляд вони схожі один на одного, як клони: стрижка «їжак», накачані м'язи, бронжилети та дзеркальні окуляри. Але Рей Кронер готовий битись

об заклад на будь-які гроші, що зараз, коли він накручений і збуджений майже до максимуму і стрілка його манометра вже стрибонула до червоної мітки, Том Шиманський — сидень поруч — своїм крижаним спокоєм та незворушністю мало чим відрізняється від мерця.

Так, у судинній системі Рея циркулюють 600 міліграмів препарату «провігіл», що стимулює вироблення тестостерону, але річ не в цім. Широко застосований у регулярному війську і навіть ширше — у приватних військових формуваннях, «провігіл» дає змогу не спати кілька днів поспіль, але це — не наркотик-стимулятор «снід», це навіть не кава. Це просто щось на кшталт перемикача сну в твоєму мозку: клацнув — і можеш не перейматися, що втомишся й заснеш.

Рей дивиться на ландшафт, що пропливає повз них.

Цей ґрунтовий шлях дві милі завдовжки тягнеться від укріпленої бази до злітно-посадкової смуги. Всюдихід, в якому вони їдуть, — останній з колони, що складається з трьох автівок; «вантаж» перевозиться в середньому авто; цей маршрут є безпечним, вони користуються ним увесь час, тому немає потреби залучати до супроводу бронетранспортери чи щось подібне.

Отже, це теж не причина.

Може, він так почувається через спеку? Бо тут справді страх як спекотно, і не сухо-спекотно, як, скажімо, в Іраку чи навіть у місті Фенікс, що в штаті Алабама. Тут така скажена й волога спека, що дихати нічим. Уже о четвертій ранку почуваєшся, наче отой чортів кит, якого хвилі викинули на чортів суходіл. Це просто нестерпно. Нестерпно, як і майже все решта у цій країні. Втім, хіба це країна?! Сморідний нужник, а не країна!

Але він здатен витерпіти це все, бо його натренували терпіти і він має в цьому чималий досвід. Тож якби спекотна погода на-

справді була проблемою, то його б тут зараз не було взагалі — хіба ж ні?

То в чому ж тоді проблема?

Чому його серце скаче, наче скажений кінь?

Може, це через ті зміни в його житті, на які він наважився минулої весни? Кинув роботу. Пішов від Джаніс. Продав автівку, комп'ютер і навіть батькову колекцію старих вінілових платівок з рок-музикою, щоб нашкобрити грошей на півторамісячні підготовчі курси. І все це для того, щоби знову тримати в руках карабін *Bushmaster M4*? Колисати його, як дитя? Пестити його чорну матову поверхню з твердого хрому, його деталі зі сталі з алюмінієвим покриттям?

Ні, це також не причина.

Ці кроки були неминучими, визначеними наперед самим ходом його життя. Ті шість місяців, котрі він провів удома після завершення його служби в Іраку, обернулися для нього справжнісінькою катастрофою, тож коли він прочитав у журналі оту статтю про організацію «Гідеон глобал», у нього з'явилося бажання, яке відтоді лише зростало й міцніло. Він знав, куди воно його приведе; він не намагався його придушити, а навпаки — прислухався до нього, керувався ним, аж доки воно не поглинуло його цілком. Коли це сталося, Джаніс все одно вже була йому чужою; вона захоплювалася езотерикою, альтернативною культурою, концепціями самовдосконалення, самопомоги та іншими бздурями, котрі були не чим іншим, як самообманом, і котри ми вона напхала свою голову, поки він був у відрядженні в Іраку. Ні, він ні в чому не винуватив її, просто йому було огидно все це чути, йому був огидний цей безпідставний і безтурботний оптимізм, ці пустопопорожні обіцянки... Особливо після того, що він бачив на службі.

І хотів побачити знову.

Він заплющив очі.

Побачити знову!

Дивно, але він *і досі* тут цього не побачив.

Справді дивно, бо іронія полягає в тім, що ця країна є вдесятеро більшою халепою, аніж Ірак будь-коли був, є чи буде. Люди тут гинуть мільйонами, а щоденне і буденне варварство сягнуло таких моторошних глибин та масштабів, що їх було важко вмістити в голову навіть такому цинічному й збоченому вилупку, як він.

А на додачу йому, як приватному контрактнику, платять тут удесятеро більше.

Справді, якось дивно все це.

Він знову розплющує очі й озирається.

У Багдаді йому часто доводилося супроводжувати отакі транспортні колони, що прямували із зеленої зони до аеропорту пласким, підсмаженим на сонці шляхом шість миль завдовжки, обабіч якого виднілися незліченні чорні скелети спалених машин та гниючі трупи людей. Цей шлях, на якому часто траплялися замінювані авто, був справжнісіньким тиром для ворожих снайперів та гранатометників.

А оцей маршрут — це звичайнісінька сільська місцина: чагарники, порослі пишною зеленню пагорби, далекі гірські вершини на обрії та невеличке село, що видніється трохи попереду; це радше не село, а просто купка дерев'яних халуп з алюмінієвими дахами, а побіля них — одноповерхова бетонна будівля, вкрита пилом та схожа на шкаралупу. На фронтоні тієї будівлі висить вицвіла реклама кока-коли.

Село.

Де майже нічого не відбувається.

Зовсім не так було в Багдаді, де увесь час щось відбувалося: то якийсь тип зупиниться неподалік, удаючи, що ремонтує своє заглухле авто, то якась вантажівка несподівано перетгне розділь-

ну смугу... А довкола просто стоять люди, випадкові перехожі — діди, дітлахи в лахмітті та жінки, що наводять страх своїм зовнішнім виглядом, — усі в чорному з голови до п'ят, і лишень очі видніються у вузькій щілині чадри. Усі вони дивляться на тебе з підозрою і навіть з ненавистю...

Це означало, що ти був постійно «заведений», стиснутий, як пружина, що готова зреагувати будь-якої миті.

Ось саме цього відчуття перманентної небезпеки тут і бракує.

Дивно, але щойно він подумав про це, як колона починає знижувати швидкість — на відміну від його серця, яке й далі мчало галопом.

— Що там у чорта таке? — стиха мимрить Шиманський.

Колона наближається до краю села, де в цей момент щось начебто відбувається.

Вони обидва витягують шії трохи убік, щоби краще було видно.

Раптом хрипко озивається рація.

«Глибока Шість, будьте пильні, тут якась фігня».

Глибока Шість — це Шиманський. Вірніше, його радіопозивний. Хлопець у авті в голові колони — Пітер Лутц, їхній командир — має позивний «Труба».

А позивний Рея — Попіл. Типу той, з якого воскресають. Як Фенікс, бо Фенікс — це його рідне місто.

Через кілька секунд колона, порівнявшись із купкою хатин праворуч від шляху й бетоною спорудою ліворуч, повністю зупиняється.

— От зараза, — мимрить Шиманський і, стомлено зітхнувши, перехилиється вперед через кермо авта.

Рей визирає у вікно.

Село, думає він, відчуваючи захоплення навпіл з огидою. Село. А що таке село взагалі, чорти б його забрали? Невже села десь

іще існують, окрім як у казках, у Європі, у В'єтнамі та в забутих Богом смердючих дірах, як оця?

Село.

Порушуючи всі пункти протоколу, він раптом обертається, відчиняє дверцята всюдихода і вибирається з нього.

— Що ти в біса робиш, чоловіче?! — питає Шиманський.

Дверцята залишаються відчиненими.

— Попіл, що ти задумав? — озивається по рації стривожений Труба.

Не звертаючи на них обох уваги й міцно стискаючи свій М4, Рей відходить від колони, аби краще придивитися до того, що відбувається.

— О Господи, чоловіче, давай мерщій назад!

У другому авто «вантаж» — якийсь вилупок у сірому костюмі чи то з Нью-Йорка, чи то з Вашингтона — опустив скло і витріщається на дерев'яні хатини, явно нервуючи.

Рей бачить, що відбувається поперед нього: посеред дороги розсипано купу овочів чи ще якоїсь чортівні, а дві жінки відчайдушно метушаться поруч, намагаючись запхати все це назад, до великого плетеного кошика.

А позаду них бавляться троє маленьких дитинчат.

Рей кидає погляд на дерев'яні хатини, і йому здається, наче він щось помітив усередині одної з них, якийсь рух... наче там хтось промайнув. Потім він обертається в інший бік і дивиться на бетонну споруду. Фактично йому видно лишень вузьку її смужку, бо решту закрили собою два всюдиходи їхньої колони. Але в отій смужці, обрамленій двома авто, стоїть, прихилившись до стіни, якийсь високий чоловік і дивиться прямо на нього.

Обличчя той чоловік має видовжене й змарніле, його вираз — напружений, а очі — почервонілі від запалення.

Зміст

КРИВАВА ЗЕМЛЯ

Розділ перший	4
Розділ другий	139
Розділ третій	261
Інтерв'ю з Аланом Глінном	473